

Ветерани:
Софиянецът Дудев

ПОКАНА

09. 10. 2015 - петък
Стадион "Арсенал"

137 години „Арсенал“ АД - 91 години „Арсенал“ в Казанлък

Фирмен празник
Ден на отворените врати

Скъпи арсеналци и ветерани на „Арсенал“, уважаеми съграждани!

Ръководството на „Арсенал“ АД отправя най-сърдечна покана към вас и вашите семейства да присъствате на традиционния фирмен празник - Ден на отворените врати на 9-ти октомври 2015 г. /петък/ на стадион „Арсенал“.

09:00 Финали на празничните спортни турнири. В откриването и в антрактите - Мажоретен състав при СОУ „Екзарх Антим I“.

12:00 Официална част и празничен концерт с участието на:

- ВГ „Петте сезона“ с ръководител Стефан Диомов
 - Славка Калчева
 - Драгомир Драганов
 - Клуб за спортни танци „Киара-Н“
 - Весела Паунова
 - Детска градина „Буратино“
 - Фолклорни танцови формации на „Арсенал“
 - Търговско обслужване - на доставни цени.
- Фирменият музей ще е отворен през целия ден.

Всички сте добре дошли!

В навечерието на фирмения празник, на 5 октомври /понеделник/ от 19 ч., в ДК „Арсенал“ Театър „Ямамото“, най-старият днес театър НО в Осака, ще представи за всички арсеналци и желаещи граждани класически японски театър НО - „Цуци-гумо“ („Земният паяк“) – с демонстрация и кратка разяснителна лекция.

Със спектакъла Посолството на Япония, съвместно с „Арсенал“ АД, открива официално 26-те Дни на японската култура в България.

Входът е свободен.

Заповядайте!

От ръководството на „Арсенал“ АД

Акценти

СТАДИОН „АРСЕНАЛ“ С НОВА ВИЗИЯ

С изцяло нова визия ще посреща съвсем скоро феновете на футбола стадион „Арсенал“. Амбицията на управата на ФК „Арсенал 2000“ е до фирмения празник на 9-ти октомври стадионът да е обновен изцяло. Вече са закупени и се монтират над 1000 седалки, разпределени в два цвята, които ще бъдат монтирани върху нови пейки. Това ще промени изцяло визията на стадиона, като го превърне в съвременно европейско спортно съоръжение от високо ниво.

Продължава на стр. 4

АНСАМБЪЛ „АРСЕНАЛ“:

Статистика по японски - 30 концерта, хиляди приятели

С над 30 концерта ще радва до 2-ри октомври претенциозната японска публика една от арсеналските емблеми - танцовият ансамбъл „Арсенал“. От края на миналата седмица до началото на октомври подмладеният и подновен състав на ансамбъла ще е част и един от акцентите в 15-тото издание на Световния фестивал на българския фолклор, който се провежда в Мунаката, префектура Фукуока.

Продължава на стр. 4

Издателски съвет: Николай Ибушев, Янко Запрянов, Цветан Шиков, Добрин Драгнев.
Редколегия: Деляна Бобева - гл. редактор, Диана Нейчева, Мария Рашкова, Първолета Петкова, Мария Пискова, Миран Маденджиян, Венко Юнаков.
Със съдействието на КНСБ и КТ "Подкрепа" в "Арсенал" АД.

ЩИРЯНОВ ОБЕЩА НА ВЕТЕРАНИТЕ: "НЯМА ДА ВИ ПРЕДАДЕМ!"

Съвсем нов цех с модерно оборудване е вече факт на площадката на арсеналския Завод 5, известен в годините с производството на качествени български металорежещи машини.

Това е добрата новина, с която директорът Петър Щирянов зарадва ветераните-машиностроители, събрани по традиция и на този 6-ти септември в ресторант „Капитал“.

„70 нови струга вече са монтирани, подписгурват се и кадрите за тях.

Вървим по пътя, който вие сте очертали. Няма да ви предадем!“, завърши директорът обръщението си към бившите работници, инженери, ръководители, конструктори и технолози от арсеналския Завод 5.

50 години от откриването на завода отбелязват тази година арсеналци от машиностроителния завод. Завод 5 е основан през 1960-та като Производство 100.

Продължава на стр. 4

НОВИЯТ ПОРТАЛ НА КАЗАНЛЪК И РЕГИОНА

ZAKAZANLAK.BG

Обективната журналистика си има нов дом

СОФИЯНЕЦ-ВЕТЕРАН НЕ ПРОПУСКА 6-ТИ СЕПТЕМВРИ В КАЗАНЛЪК

Срещата на ветераните от Завод 5 е винаги топла по един спокоен, сякаш дошъл от близкото минало начин. Не само, защото е ранна есен. Просто - хората, пионерите - машиностроители тук са такива - по приятелски близки и по арсеналски свързани с работата, която продължава да ги събира, макар години наред повечето от тях да не са прекривали портала на път към халета, канцеларии, конструкторски бюра и технологични отдели. Всяка среща с тях ми говори, че мислено те все още ежедневно минават по тоя път - от пропуската към работното си място и обратно. За всеки, който не е бил част от колектива на казанлъшката оръжейница, това е необичайно. Но за ветераните от Завод 5 очевидно - не, щом, за да се видят на живо след толкова години някои от тях изминават тоя път не само мислено, но и в стотици километри. За да дойдат до Казанлък. Един такъв заклет арсеналец, станал в тъмно, за да хване влака от София на 6-ти септември, намиран в ресторант „Капитал“ в компанията на лицето на Завод 5 в годините на неговото създаване - инж. Неделчо Братоев и на председателя на КНСБ, също кадър на Завод 5 - Атанас Бозов.

Дунко Дудев - много колеги от онова време го помнят. Не само заради странното, но чисто българско име, за което носителят му веднага след запознанството ни се шегува: "Ду-у-нко. Такова име - няма!".

„Сигурно нашите са чели много история, обяснявам си името със славния род Дуло...“, през смях почва разговорът ни с Дунко. Един софиянец, роден в Троян, който отработва в Казанлък само три години по разпределение в „Арсенал“ - от 1960-та до 1963-та. Но той не просто е запазил този факт в трудовата си книжка, а е съхранил в инженерната си памет и топлата връзка с голямата оръжейница. Вече - над половин век време.

Пантьо Карапантев е човекът, довел троянчанина в Казанлък. По това време - през 1960-та, Карапантев тръгва да събира за „Арсенал“ най-добрите дипломанти от университета в София. Дунков е завършил столичното МЕИ „Ленин“, което дава първите висококвалифицирани кадри за „Арсенал“ още преди годините на изпращането на стипендианти в Русия. Така, издирени от Карапантев, тук се „изсипват“ специалисти като Стоян Дръндаров, Живко Панчаров и Никола Наплатанов, помни младежът на 60-те, днешният ветеран, инженер по машини и апарати за химическата и хранително-вкусова промишленост, но - по съдба - оръжейник. Но все пак - машиностроител. По онова време Завод 5, както го знаят арсеналци в годините на неговата най-голяма сила, още не съществува. Но ядрото от хора, които после постигат тази мощ, се събират за полагане на основите. Завод 5 - Заводът за металорежещи машини е основан като Производство 100 точно през 1960-та. Инженер Дунко Дудев работи във фрезозовото производство - по ФУ - 320 и ФУ-250. После идва усвояването на производството на руската зъбфрезова машина ЗФ - 401. „С диаметър на колелото - 401...“, обяснява ми тогавашният конструктор. В прототипен цех иде времето Нено Ненов да води питанието. Слагат едно колело и инструмент с модул 6 и... „Като почна да се работи... един зъб се счупи...и така си остана...“, връща с усмивка лентата на спомените ветеранът.

Трите му години в Казанлък изтичат, но Дудев напуска „Арсенал“ не защото тук не му харесва. Просто: „Пътят до родния Троян беше много дълъг и неудобен, особено - зиме. Пътуваше се по ден и половина с преспиване някъде“. А и предложение за работа в столичния научен институт НИПКИМИ не е нещо, което може да се откаже.

Така с машиностроителния опит от Завод 5 младият инженер се вписва отлично в научното звено, което конструира в София двете фрезови машини с два размера, според параметрите на работната маса - 200/320 и 200/380. Работата, от която той е част, включва също и дейностите по конструирането на универсалните принадлежности към тези машини - вертикална, универсална фрезова глава, шос-глава. После иде ред на кръглата делител-

казвал Братоев. Но Дунко отказва - заради дългия път към дома и родителите в Троян. И защото съпругата казва: „Не“. Мястото е заето от друг - Пенчо Джурков.

Дудев остава в екипа на НИПКИМИ - Научно-изследователски и проектно-конструкторски институт по металорежещи машини и инструменти. Екип, събран по идея на Иван Попов - шефът на тогавашния Държавен комитет по планиране. Целта била България да напредне бързо в машиностроенето, като се направи банка-ка-

престилка контрастираща на черната коса...“.

Дунко работил малко и в Елпром - Троян. Стигнал само до работническия трети разряд. Директорът му казал: „Оттука няма да напусне никой! Освен, ако умре“. Обаче напереният младеж му отговаря: „Другарю директор, искам да напусна...“. По това време бил прекъснал следването си заради болест, но искал да продължи в МЕИ-то. Едва тогава директорът, очевиден местен патриот, му дава картбланш: „Отивай и се връщай тук, че да съз-

ка, родена в Казанлък, когато семейството идва тук, сега работи в Националния статистически институт. Завършила статистика. Малката - Милена, с първата буква на дядото от Троян, Минка, работи като специалист „Човешки ресурси“. Дватама й синове, внуците на Дунко - Борис и Калоян, пренасят неговите дарби във времето. Особено Калоян, който е, по думите на дядо си: „Компютърнен спец № 1!“. „Талантите се пренасят през поколения...“, смее се инженерът. Той вижда себе си в уменията на младежа, който печели състезание след състезание.

Докато внуците си вървят по пътя напред, Дунко Дудев си намира и сега какво да си конструира, че да му е интересно в живота. Сам и с подръчни средства той изградил от автомобилна платформа своята си „вила“, иначе - „двустайна дървена барача“. Може да е дървена, радва се конструкторът-строител, но пък е на върха! - от високото над село Герман се откриват гледките към планините Витоша и Люлин. Инженерите си идеи пенсионерът Дудев е вложил и в ръчната водна помпа, която не оставя двора му без вода.

„От теб ще стане чуден инженер...!“, рекъл преди шейсетина години приятелят от детството Кирил, когато Дунко му доверил мечтата си да става доктор, заради многото медицински книжки, които четял. Ей тая реплика на Кирил белязала живота на троянското хлапе, което се „запалило“ по техниката, с марака да учи Самолетостроене и Двигатели с вътрешно горене. Но тия елитни специалности на времето не били за всеки. А той бил обикновено момче. Което тръгва по обикновен, но свой път. Част от тоя път, неговото начало, Дунко Дудев продължава да изминава почти всеки ден. В мислите си. А веднъж в годината го изминава наистина. Става в тъмни зори на 6-ти септември, отива на Централна гара и точно в 7.00 се качва на влака за Казанлък. Където за него почва всичко.

„Забравили сме се...“ някои ме помнят, други - не...“, казва Дунко Дудев. Но това не му пречи да продължава да идва. Почти всяка година - за срещата на ветераните от арсеналския Завод 5.

Диана Рамналиева

на маса. За тая си работа екипът получава славната за онова време максимална оценка за качеството - Оценка К!

Тая оценка К няма да я забравя...

Дудев пак се смее - с премията от оценката К той успял да си помогне за купуването на апартамент в София. За пътя си към тези професионални успехи обаче инженерът основно „вини“ „Арсенал“. Именно тук го намират двамата водещи конструктори на столичния институт и го канят за научен сътрудник. Което променя живота му. На два пъти инженер Неделчо Братоев, известен с арсеналското си минало на директор на ИММ, основан през 1967-ма и на директор на Завод 16, предлага на Дудев да стане главен конструктор. „Ела да станеш главен конструктор на моето място...“, после отиваш на специализация в Германия,

даваме поминък за нашето население!... Същият този директор първо имал частна работилничка за ремонт на електромотори, от която се развива троянският завод. „Елпром“ - Троян беше голямо предприятие!“, с респект говори за онова време Дудев. Там се произвеждали големи електромотори, износ по т. нар. „Второ направление“ - срещу ценна за държавата валута. „Кой прокуди златната кокошка, която снасяше златните яйца...?“, цитира родолюбецът статия от местен вестник от времето на западането на завода в последните години.

В Троян сега Дунко няма нищо

„Извърших най-голямата глупост, която човек може да направи - продадох бащината си къща...“, жали той. Още повече жали, защото къщата е вече съборена заради идея на новия собственик да прави убийствена бомба.

Неговият род вече си има други домове. Голямата щер-

Кметът Галина Стоянова:

МИСЛЯ, ЧЕ ТОЗИ УРОК СИ СТРУВАШЕ

Най-ценното е да разбереш, че можеш да си полезен. Вярвам, че доброто се връща.

Визитка:

Това е 5-тата ни кметска среща с нея. Съзнателно не сме прекалявали с подобен тип разговори, с цел да сме максимално реалисти и обективни. Да виждаме през очите на резултатите и перспективата, не през градската мъгла и медиен фолклор. От позицията на тези 4 кметски години, независимо от твърденията й, че мандатът не я е променил, от интервюто личи промяната: от един малко плах, не докрай уверен в силите си човек до една убедена, че следва правилната посока и може да бъде полезен кмет, жена. Ключовата дума, която се набива във всичките тези 10 вестникарски страници разговори в годините, е „полезен“. Ключът за нея е друга дума: „вярата“. Има и любима дума - „добро“. И някак логично мандатът ѝ от 4 години може да се побере в тях. За тези, които искат и разбират. И за другите, които винаги имат още какво да поискат. В случая не са нужни много думи. А само едно озъртане наоколо. И усилено да прочетеш обективно думите и отвъд тях тук. Останалото може да се побере в други думи, които не генерират обаче обществена полза или напредък. Затова спираме дотук този път с визитката. Защото 4 години, един мандат време, са достатъчни, за да оценим хората до нас. Или поне да решим заслужават ли доверие или не. За себе си съзирам нещо съдбовно и знаково във факта, че отлагахме на два пъти срещата си за това интервю заради кметски ангажменти. Случихме я на Кръстовден. След последната буква на това интервю осъзнах, че е нямало как да е иначе. Защото в този свят нищо не остава неразплатено. И защото доброто се връща.

Предлагаме ви традиционния и в случая - последен за мандат 2011 -2015 година, разговор с Галина Стоянова - кмет на Община Казанлък.

Защо пак? В най-трудната Ви година от мандата, втората, бяхте казала, че нямате намерение да повтаряте мандат? Кое Ви накара да промените решението си?

- На втората година от мандата едва ли един кмет може да вземе решение за следващите 4, но вероятно сте права, че беше една от трудните години, в която човек от позицията на мястото, което заема, окончателно може да каже какво е наследил и какво може да направи в тази ситуация: какви са ресурсите, с които може да продължи. И, ако е правил своите разчети, цели, планирал работата си напред, без да знае с какви ресурси разполага, наистина втората година е недостатъчно време, в което той може да знае дали ресурсите са достатъчни, за да изпълни поставените си цели. А кое мен ме накара да взема това решение? Накараха ме хората, които повярваха в мен през тези 4 години. И постигнатото, видимите резултати показват, че посоката е правилна и трябва да се продължи.

Друг човек ли сте сега?

- Мисля, че съм все същият човек. Работя здраво, радвам се на малките неща. Общувам с всички хора и ми е приятно да го правя, защото по този начин се зареждам с обич. Пазарувам от магазина, където живея, старая се да съм добра домакиня.

Имате ли домашен любимец?

- В къщи имаме аквариум с рибки.

Кой е личният Ви урок в този мандат?

- В живота си хората си поставят различни цели, имат различни мечти. Мисля, че този урок си струваше в тези 4 години. В личен план. Защото си мисля, че това е показател, че всеки човек, който има силите, експертността, знае какво иска за своя град, за хората, с които живее, може да постига за тях добри неща. Това пък доказва и максимата, че няма училище за политици. И не

е нужно да се минава през него.

Трябва просто да си честен човек:

първо със себе си и после с хората, за които исках да работиш.

Дадохте си оценка „повече от 90% изпълнено“. Кое остана неизпълнено?

- Отчетът беше обобщение на всичко, направено за 4 години от мен и моя екип. Не беше страшно, нито трудно. Напротив: беше удовлетворяващо, полезно за част от колегите, защото, когато стана окончателно готов, някои от нас се оказа, че са забравили голяма част от нещата, които сме свършили. Отчетът пред хората е нещо много важно. Радвам се, че преди 4 години направихме програма, много подробно, по сфери на общината, и сега всеки може да сравнява и съпоставя целите, които сме си поставяли с това, което е направено. Затова и казах, че тя е изпълнена повече от 90%. Планираното от нас вече може да се види: в по-добрата инфраструктура,

в по-добрите паркове, в училищата, детските градини, новата Пожарна, обновената болница, Музеят на розата, Музеят на фотографията. Видими резултати, които създават удовлетворение за това, че си бил искрен, коректен и в същото време успешен в

бро". Как изглежда това добро сега през Вашите очи?

- В очите на казанлъчани чета доброта, обич, вяра, доверие. На мен този прочит ми е достатъчен, защото като отношение той говори за споконствие, увереност и една всеотдайност на хората, които живеят тук. Мечтаех си за това да направим така, че да я има тази спойка, тази съпричастност между нас като екип и гражданите на Казанлък. Мисля, че сега, като се срещам с хората, я усещам. Добротата се връща.

Няма как да бъде иначе, когато носиш и даваш добро. Няма как да не се върне добро. Аз вярвам в това.

За какво не Ви стигна времето?

- Времето не стига да бъдем повече заедно с екипа ми. Работата през тези 4 години беше много и времето на опознаване минаваше през трудните оперативки за спускане на задачите. Улавяла съм се много пъти, че искам да им благодаря или пък похваля, а се получава точно обратното: защото винаги има нещо, за което се прищявам, че не е достатъчно добре свършено или навреме. Този ритъм на работа и това напрежение беше изпитание за всеки един от екипа и това, че те издържаша на това изпитание, си е истинска проверка и истинска удовлетвореност у мен, че съм намерила подходящи хора, с които да тръгнем по този път и да го вървим достойно.

Кое беше в излишък?

- Нищо не е било в повече, отколкото трябва да бъде и отколкото съм очаквала да бъде. Мисля, че повечето сме хора, свикнали да работят и да се натоварват много. Работата не ни е в излишък. Не виждам нещо, с което да не сме могли да се справим или нещо, което да ни е дошло в повече. Поне на този етап всеки е способен да поеме още задачи. Или аз поне така ги усещам.

Вие перфекционистка ли сте?

- Искам да бъда. Доколко

съм, не знам дали го постигам. Но искам да бъда, не за неща, които се отнасят до мен лично, а до въпросите, които касаят казанлъчани и обществото.

Искам Казанлък да е перфектен град,

по отношение на оценката на хората от близо и далеч, искам да го усещат, че е техният град и да го обичат. Затова си струва да се опитваш да си перфектен.

Кое беше най-трудното през тези 4 години?

- Имаше трудни решения, за които искам да благодаря на хората от близо и далеч, които ни помагаша да ги взимаме. Те се отнасяха най-вече до стари задължения и стари договори, които трябваше да преодолеем и да намерим най-добрите решения, за да се преборим с този вид трудности. Затова съм благодарна и на Общинския съвет, че във всеки един момент, когато трябваше да вземем трудните решения, беше абсолютно монолитен, разумен, коректен, точен и експертен, за да вземе най-правилното решение за общината. Искам да благодаря на гражданите, които проявяваха разбиране към тези решения. И на бизнеса, защото в по-голямата част от решенията, които сме взели, бизнесът участваше със своите съвети, които ни помогнаха много да се справим. Вземахме трудни решения, но ги вземахме всички заедно. Не казвам това от куртоазия, а го казвам искрено. Човек не може сам. Това не е възможно. И, ако някой каже обратното, той не е искрен.

С коя голяма кметска илюзия се разделихте?

- За тези четири години и за моите петдесет нямам илюзии. По-скоро не съм се борила с илюзии. Обичам да съм реалист и съм здраво стъпила на земята. През тези няколко години разбрах, че хората като нас, които се занимават с обществена дейност, трябва не само да говорят и да разказват на гражданите своите идеи, но трябва да им показват свършеното, да им показват как са „облекли“ думите си в дела. И това трябва да се прави от всеки, който работи в местното самоуправление. Всеки човек може да чуе много неща, които му се разказват и той да си ги представя, но не всеки може да ги види сам. Хората не са длъжни да се интересуват за всичко. Затова ние сме хората, които, като „облечем“ думите си в дела, трябва осъзнато да обясним защо направеното сега е по-добро или с какво взетото днес решение е по-добро от предишното.

Продължава на стр. 7

Продължение от стр. 1

СТАДИОН „АРСЕНАЛ“...

Изграждането на помощно игрище също е към своя край. Една от целите на това е да се запази в добър вид основният стадион.

От началото на седмицата на стадиона всеки обяд се провеждат традиционните работнически турнири по футбол, които предшестват фирмения празник на „Арсенал“, който тази година ще е на 9 октомври. След тях ще се играят срещите по волейбол, народна топка, дърпане на въже. Финалът на спортния фирмен турнир по традиция е с „женски футбол“. От 23 септември до 6 октомври „Арсенал“ ще бъде домакин на ежегодния междуфирмен турнир по футбол на малки вратички.

Миран Маденджиян

Продължение от стр. 1

АНСАМБЪЛ „АРСЕНАЛ“...

Домакин на фестивала е най-големият спортен комплекс в Азия „Глоубъл Арена“ в Мунанката, побиращ над 12 000 зрители. От 18 години художественят ръководител на ансамбъла Христо Стоянов и неговите възпитаници са гости на Страната на изгряващото слънце и са емблема и запазна марка на приятелството между българския и японския народ. 85-минутната танцова програма, побрала пъстра палитра от хора и танци от различни етнографски области, има специален и емоционален завършек - песента за България на Веселин Маринов, изпълнена на японски.

По традиция от средата на 90-те години с трупата пътува и Царица Роза. Тазгодишната царица - Цветелина Иванова, е с отделна програма. На красивата казанлъчканка предстоят срещи с управата на японски градове, телеви-

зионни срещи, срещи в местни училища. Освен Царица Роза, с арсеналските танцьори пътува и майстор-готвач, който има за задача в дните на Световния фестивал да запознае японците с българската национална кухня.

Доказателство за развитието на двустранните отношения и особено място на Казанлък и Долината на розите за японския народ е и получената само преди ден от кмета на Казанлък Галина Стоянова Почетна грамота на благодарност на министъра на външните работи на Япония Фумио Кишида. Грамотата, която е за заслуги на Община Казанлък за развитие на японско-българското приятелство, бе връчена на кмета на Община Казанлък от първия дипломат на Япония у нас Н. Пр. Такаши Коидзуми.

„Трибуна Арсенал“

Програма за Междуфирмен турнир по футбол

Начало

17:15 часа Стадион „Арсенал“

23.09.

Арсенал - Капрони

24.09.

MBP - М+С Хидравлик

25.09

Военно формирование 22180 - Капрони

28.09.

М+С хидравлик - Арсенал

29.09.

MBP - Военно формирование 22180

30.09.

Военно формирование

22180 - Арсенал

1.10.

М+С Хидравлик - Капрони

2.10.

MBP - Арсенал

5.10.

М+С Хидравлик - Военно

формирование 22180

6.10.

MBP - Капрони

Продължение от стр. 1

...„НЯМА ДА ВИ ПРЕДАДЕМ!“

Пет години по-късно - на 21-ви декември 1965-та, официално е открит. На срещата, в Деня на Съединението, историята на завода припомни инж. Неделчо Братоев, традиционен гост на ветеранската среща, когото арсеналци помнят като директор на Института за металорежещи машини и директор на Завод 16 /Заводът за специални агрегатни машини, основан през 1973-та/. Братоев е познат и като човек, дал съществен принос за изграждането на арсеналската База за развитие и внедряване към Завод 5.

28 100 универсални фрезови машини е произвел Завод 5 за своето половинвековно съществуване, отчете пред дошлите на срещата сегашният директор инж. Петър Щирянов. 918 са машините с цифрово-програмно управление, излезли от завода, 80 хиляди прибори за фрези и 112 обработващи центри са в историята на

то, обясни на ветераните Щирянов. Без тази преориентация нямаше как да се случат и сегашните изгодни договори на „Арсенал“, които осигуряват спокойствие за няколко години напред, отбеляза още директорът на Завод 5. Той подчерта ролята на казанлъшките предприятия за оживяването на града с думите: „Щастливи сме, че работим в Казанлък! Но всичко се случва не благодарение на някаква държавна политика по този въпрос, а благодарение на професионализма и упоритостта на хората, които правят този бизнес. Свидетел съм как упоритостта на мениджърите е в основата на всичко, знам как работи изпълнителният директор на „Арсенал“ Николай Ибушев и знам, че без това нямаме сега да сме това, което сме, а може би щяхме да сме само скраб“.

На срещата по традиция дойдоха,

Неделчо Братоев

арсеналския машиностроителен завод. Общо 709 агрегатни машини са произведени тук.

Огромната част от металорежещите машини са произведени в периода преди 1989-та, отчете Щирянов. Той припомни факта, че през 1994-та тук стартира и Производство „Специални изделия“.

От 2007-ма година производството на Завод 5 се реструктурира съобразно новата политика на фирмения мениджмънт, ориентирана към пазара на боеприпаси. Тази ориентация налага усвояване на нови изделия и детайли, така че познатият като производител на фрези, пробивни и агрегатни машини завод да се настрои към новите условия и да бъде адекватен на нуждите на съвремие-

освен основателят на ИММ в „Арсенал“ - инж. Неделчо Братоев, още - бивши зам.-директори, технологи, конструктори, работници, някои от които идват тук всяка година от Пловдив и София, на практика от цялата страна, въпреки пенсионерската си възраст. В организацията на събитието активно участва и КНСБ в „Арсенал“, чийто председател Атанас Бозов също е кадър на Завод 5.

Рефрените на любимите от ежегодните срещи песни „Добре дошли, приятели...!“ и „Здравей, как си, приятелю...“ през прегръдки, широки усмивки и много смях през сълзи се носиха до късен следобед от залата и градината на ресторанта в арсеналския Дом на културата.

Диана Рамналиева

В МЕХАНАТО ЩЕ УЧАТ И ЩЕ РАБОТЯТ

Ученици от 9 и 11 клас на Професионалната гимназия „Иван Хаджиенов“ в Казанлък ще се обучават през тази учебна година по системата на дуалното образование. Обучението на общо 50 ученици е по пилотен проект на Българо-швейцарската програма за сътрудничество. Казанлъшката гимна-

прекарват повече време от седмицата в три от местните фирми с нужда от конкретни технически специалисти, като положението от тях труд ще им се заплаща. Фирмите - партньори по проекта са „Арсенал“, „М+С Хидравлик“ и „Гуала Глоубърс груп“. През останалото време в училището ще усвояват общообразователни и специални предмети. Първите специалисти за нуждите на местната икономика, обучени по швейцарската дуална система, ще завършат през 2019 година.

За втора поредна година в казанлъшката професионална гимназия, наследник на създаденото преди 91 години от Иван Хаджиенов техническо училище, ще се обучават и бъдещи специалисти в специалността „Мехатроника“. Тя бе иницирана от изпълнителния директор на „Арсенал“ Николай Ибушев и бе защитена миналата година пред Министерството на образованието и науката.

Общо 310 са учениците тази учебна година в Професионалната гимназия „Иван Хаджиенов“ в Казанлък. Други 90 се обучават в задочна форма или като частни ученици. 12 ще са абитуриентите от задочната форма на обучение през тази година.

Новата учебна година за техническото училище в Казанлък започва с нови 105 ученици в 4 различни специалности и 5-ма нови преподаватели.

Деляна Бобева

зия е едно от двете професионални училища в страната, в които за първи път се прилага тази система. Учениците ще се обучават в специалността „Машини и системи с ЦПУ“, каза Златина Илиева, координатор на проекта за училището и класен ръководител на учениците от 9 клас, които ще се обучават по тази система. Проектът има за цел създаване на кадри за нуждите на казанлъшките машиностроителни фирми, готови да се включат пълноценно в производствения процес веднага след завършване на средното образование. В рамките на обучението учениците ще

ГРАФИК

Срешение на Министерския съвет 22 септември - Денят на независимостта, е обявен за неработен ден, който отработихме на 12-ти септември. До края на 2015 г. предстоят още няколко национални празника. Денят на народните будители е на 1-ви ноември, неделя, и няма да се отрази на работния ни ритъм. Коледните празници (от 24-ти до 27-ми декември) са от четвъртък до неделя и няма да има дни, които да отработваме. Около Нова година ще почиваме също четири дни - от 31-ви до 3-ти (от четвъртък до неделя), като ще се отработва само съботата, на 12-ти декември.

„Трибуна Арсенал“

Спецът Янев:

РАБОТИМ С НАЙ-МОДЕРНОТО ОБОРУДВАНЕ

Яни Янев е от ония специалисти, които идват в Казанлък заради оръжевицата от къде ли не. Неговата лична и професионална история е необичайна. Като много такива в днешните свръх динамични времена.

му харесва, усещането за успешност на средата в голямия град е нещо, което го държи на гребена на вълната на тази нова и престижна професия.

Интересна и престижна е и професията на съпругата

крак" към дома, тя е и причината системният администратор с опит от „Райкоммерс Констракшън“ ЕАД – София да намери новата си реализация в „Арсенал – 2000“. Първо тук дошла Звезделина, работила едва половин

не знае точно какъв иска да стане: понякога – лекар, понякога – друго. Но за родителите е важно, че има мечти. Мечтата на баща му в никакъв случай не е била нито Казанлък, нито „Арсенал“. Той си го признава. Но

обяви за работа – конкурс – класиране – назначаване“. Работата на съпругата му тук била достатъчна визитка, за да поиска с него среща ръководителят на „Арсенал – 2000“ Христо Ибушев. Още самото CV, както и личните впечатления от първата среща, показали, че Яни Янев има място в неговия екип. Всичко става през есента на 2008-ма. Всъщност, съвсем случайно, разговорът ни с Яни Янев е точно ден преди закръглянето на точната седма годишнина от тази първа негова среща с работата му в „Арсенал“.

Яни Янев. Момчето, без което „Арсенал – 2000“ не може. Нито – „Арсенал“ АД. Той е човекът, който поддържа в кондиция „главния мозък“ на сложната нервна система на двете дружества – иначе казано, сървърите и компютърната мрежа, с която те са свързани. Последните във веригата – индивидуалните компютри във всяка точка на арсеналските административни отдели и производствени площадки, са грижа на други момчета, но – разбира се, всичко минава през ума-разпределител, чиято чистота на „мисълта“ Яни трябва да гарантира на сто процента. Със сигурност го прави, щом за осемте години, през които е системен администратор в „Арсенал – 2000“, вече два пъти е бил отличен в Алеята на славата.

Инженер-химик от софийския Химико-технологичен университет, той превръща хобито си в професия и след дипломирането си като магистър става системен администратор в софийска строителна фирма, където работят близо 500 души. Там той поддържа фирмената техника и мрежа, занимава се още с внедряването и системното администриране на ERP – системата, изчертаването на екзекутиви, остойноставяването и актуването на обекти. В работата му влиза дори техническата обработка на фирмения вестник. София

– Звезделина. Тя е университетски преподавател – химик. Но – университет има и нейната родна Стара Загора. Там са родителите ѝ. И това се оказва решаващо за семейния избор – завръщането у дома. Всъщност, Яни е родом от Димитровград. Което обяснява химията като негова професия. „Ако не друго, то поне НЕОХИМ работи и никога няма да останеш без работа“, казва семейният съвет на дипломирания в Хасковската математическа гимназия младеж. Но НЕОХИМ не е съдбата на Яни Янев. След като съпругата му „повлича

година, тъй като постъпила на работа във Ветеринарния факултет на Тракийския университет. „Моята съпруга чете много...“, усмихва се Яни. Затова му се налага и той да участва в отглеждането на сина, който е вече на десет години, но грижите по него, разбира се, не спират. Таткото дори играе футбол на кварталната площадка заедно с връстниците на сина си. Приели са го като част от своя отбор. На възрастта, в която баща му вече е заинтригуван от тогавашната мода – „Правец-8“, четвъртокласникът Жани още

пътува от Стара Загора и обратно, заедно с още един млад колега – Христо Делчев. Христо идва в „Арсенал – 2000“ по-късно, но двамата вече работят неотлъчно. „Тук, в нашето звено, както и в „Арсенал – 2000“, всички са млади хора. Средната ни възраст едва ли е над 30 години...“. Младостта на колектива, както и близостта между хората в него, са нещото, което Яни много ценя. „Някои неща стават с късмет...“. Неговото идване в Казанлък било без никакви предварителни нагласи, без минаването по процедурата:

Системното администриране на ERP/CRM-системите на двете мощни дружества в Казанлък сякаш отнема цялото време на 36-годишния инженер. Превърнал хобито си в професия, той сякаш няма друго толкова любимо занимание. Другото време, извън работата, е в семейството. Ежедневието и почивките. Решенията им със Звезделина за развлечения и почивки са спонтанни. Тази горда на морето ги придръпва на Слънчев бряг.

Авантюрист по природа, инженерът-химик Яни Янев, след 11 години в Студентски град в София, пет години в МГ-то на Хасково и детство в Града на бригадирите – Димитровград, сега е избрал движението между дестинациите Стара Загора и Казанлък. Но в никакъв случай този избор за него не е авантюра. Напротив – той е истинска и успешна професионална реализация.

Диана Рамналиева

Голям Михаил
донесе септемврийския щъркел в дома на монтьора от Завод 5 на „Арсенал“ и производител на килограмови домати Минчо Стефанов. Бебкът, който носи името на симпатичния си дядо, е роден

3,5 килограма и вече е щедро поет от грижовни баби и мама. За голямата бебешка радост в къщата на Минчо заслугата е на първородния му син Стефан.

Жив и здрав да е малчуганът и голям юнак да порасте! Да носи с чест и гордост името на личния си дядо!

Дай, Боже, всекиму!
Амин!

Гордост!

Колективът на цех 106 на Завод 5 се гордее с постъпката на своята колежка Виолета Николова – окачествител в цеха, за това, че преди броени дни с нейна помощ арсеналец намери аванса си. 200 лева, останени на банкомат, открива Виолета случайно. Подаденият от нея сигнал и с помощта на Петър Петров – директор по специалните въпроси на „Арсенал“, е открит стопанинът на парите, служител на „Арсенал“ от Завод 1. На пръв поглед обикновената случка е необикновена, заради човешината, останала съхранена в цялата ни житейска баналност. Здраве и добрини да следват пътя ти, Виолета! Желаем го от сърце!

Колеги и началник цех Драгомир Кисъв

Благодарим на „Експерти за Казанлък“!

ОТ РУМЪНИЯ СЕ ЗАВЪРНАХМЕ ЕМОЦИОНАЛНО ЗАРЕДЕНИ

В началото на месец септември Младежката група на ДЮФТС „Арсенал“ се завърна от участие в Международния фестивал по фолклор и традиции в побратимения на Казанлък румънски град Търговице.

Във фестивала, който нямаше конкурсен характер, участваха 16 състава от Украйна, Молдова, Сърбия, Македония, България и Румъния.

През двата фестивални дни младите арсеналци впечатлиха румънската публика с танците, които представиха – от всички етнографски области на България. По покана на българската общност в Търговище нашият състав гостува на местното читалище. Изключително топла и емоционална бе срещата между ДЮФТС „Арсенал“ и ансамбъл „Босилче“ – в продължение на два часа се виха кръшни български хора и румънски фолклорни танци.

За танцьорите от арсеналския фолклорен състав бе организирано посещение на културни забележителности в града: видяхме двореца, в който са царували румънските владетели през Средновековието, и кулата, която и днес се извисява на 27 метра височина.

Прекрасните моменти по време на пребиваването на ДЮФТС „Арсенал“ в румънския град Търговище дължим на групата „Експерти за Казанлък“, чиито членове поеха всички транспортни разходи по пътуването.

Сърдечно им благодарим!

Ваня Минчева
Художествен ръководител

Мандатът:

НАД 90% ОТ
ПОСТАВЕНИТЕ ЦЕЛИ - ФАКТ

Фактите:

109 милиона лева европейски средства са усвоени в община Казанлък за последните 4 години. Сумата е три пъти повече от бюджета на общината. Това съобщил кметът на Община Казанлък Галина Стоянова по време на отчета си пред гражданите за 4-годишното управление на своята екипа.

"Благодарна съм, че не ме оставихте сама, след като ме избрахте", каза кме-

тът на Казанлък Галина Стоянова, чиято равностойка за изминалите 4 години е изпълнение на повече от 90% на поставените от общинския екип цели.

През мандата си общинското ръководство е трябвало да се справя с разплащането на наследени задължения в размер на 9,4 милиона лева

/сред тях и заемът за т. нар. Дупка на Инфекциозното отделение/, които не са попречили да се създават нови придобивки за гражданите и да се строи. Близко 7,5 млн лева са вложени за четири години в асфалтирането на улици в Казанлък и 19-те населени места в общината, като са асфалтирани улици в села, в които 50 години не е полаган никакъв асфалт. Реконструирани са 159 улици, общо около 330 хиляди кв. метра в Казанлък и населените места. Извършени са цялостни ремонти в 7 училища, 5 детски градини и 2 детски ясли. Обновена е болницата, модернизирани е Пречиствателната станция, изградени са нова Претоварна станция и социални центрове. За четири години в мандата на кмета Стоянова е постигната и най-ниската безработица в общината - 4,9%. В периода 2011 - 2015 година в Казанлък са реконструирани три нови тракийски гробници, тракийски експонати от ИМ „Искра“ участваха в мащабната изложба на тракийско наследство в Лувъра, открит бе Музей на фотографията, в процес на строеж е и Музеят на розата, Казанлък е определен за център на нов туристически регион - Долината на розите, градът е част

Културния календар на света, а туризмът - обединяваща кауза. Община Казанлък е единствената в страната, създава преди 3 години специален Младежки календар, на база на който ежегодно се отпускат по 30 хиляди лева от местния бюджет за подкрепа и финансиране на различни младежки дейности, инициативи и проекти.

85 860 лева са отпуснати за едногодишни стипендии за 4 години на 53-ма ученици с изявени дарби. Други 17 талантлив деца са подпомогнати общо с 26 520 лева за същия период по Програмата за закрила на децата с изявени дарби. С 38 155 лева Общината в Казанлък е финансирала участията на деца в различни международни и национални фестивали, курсове, състезания, лагери.

Община Казанлък е в пълна проектна готовност за следващия програмен период - 2016-2020 година, отчете пред граждани и политици кметът на Казанлък Галина Стоянова. С подписания през май тази година договор с Управителния орган на Оперативна програма „Региони в растеж“ Казанлък е сред 39-те общини в страната с пълна проектна готовност за ускорено икономическо развитие - регион първа категория.

Оценките:

„Мисля, че сме добър модел как две жени на различни позиции могат да намерят конструктивно сътрудничество и поздравления за смелостта, че не ви достраша от институцията на обществения посредник“.

Гинка Щерева,
омбудсман на Община Казанлък

„В лицето на Галина Стоянова Казанлък намери своята стопанка“.

Нено Влайков,
народен представител в 43 Народно събрание

„Втори мандат, по-силен от първия!“

Станимир Радевски,
кмет на община Павел баня

„Стилът на управление на Галина Стоянова е почтен и интелигентен“.

Емил Христов,
Председател на Общински съвет - Стара Загора

„Щастлив съм, че бях част от този екип“.

Николай Златанов,
председател на Общински съвет - Казанлък

„Трибуна Арсенал“

Менделсон

И още поне 100 години живот в любов, сговор, частие и куп деца за невероятната Гергана - икономист в цех 160 на Завод 6 и нейния избраник Ивайло. От скоро най-младото и ново семейство Гевгалови. Споделеното щастие е двойно и заради голямата радост, намерила дома на Общественичката и КНСБ активист Стефка Гевгалова-секретар на директора на Завод 6.

За много щастие в общия път!
Искрен поздрав от колегите в завод 6 с директор Ивайло Арнаудов.

ГРАДЯТ ЧЕРКВА В
СКОБЕЛЕВО

Близко 12 хиляди лева бяха събрани на благотворителен вечер за изграждането на православен храм в село Скобелево, община Павел баня.

Черквата ще носи името на свети Георги Победоносец.

„Арсенал“ АД също е дало своята лепта за градежа на храма, подпомагайки каузата с техническа и инженерна помощ на стойност близо 12 хиляди лева, събщи Николай Бояджиев, председател на Инициативния комитет за изграждането на черквата.

Сред дарителите са и други казанлъшки фирми, частни лица и организации.

Първата копка за изграждането на храма е направена преди 4 години, но същинският градеж е от преди две. До момента вложените в различни строи-

телни дейности средства са за 280 хиляди лева. Близко 400 хиляди лева ще са нужни на жителите на Скобелево, за да платят изработката на иконостаса и изографисването на православния храм. От дива череша ще е поръчаният при сливеният майстор църковен иконостас, а с изографисването на храма ще се заемат доц. Красимир Карабджак и негови студенти от Великотърновския университет. За целта жителите на селото се надяват и на помощ от фонд „Религия“. За да получат помощ от фонда обаче до края на месец ноември храмът трябва да се сдобие с Акт 14, допълни още Бояджиев. Скобелево е село, съществуващо близо 11 века. По време на Руско-турската Освободителна война там е отсядал генерал Скобелев. До момента 800-те жители на селото, носещо името на руския генерал, нямат православен храм.

Надяваме се с изграждането на храма селото ни да стане още по-привлекателно за туристите, каза още Бояджиев, за когото Скобелево е село с огромен потенциал в това отношение.

Деляна Бобева

ДОБРО

Оборудването, получено днес ще се използва за нуждите на отделенията по хирургия, хемодиализа, гинекология, вътрешни болести.

Многопрофилната болница в Казанлък е най-голямото здравно заведение на територията на Розовата долина и обслужва население от 5 общини. През последните няколко години, по два европейски проекта, здравното заведение е изцяло обновено и оборудвано с нова техника. 10 800 са лекуваните пациенти само през миналата година в болницата. След направената в началото на тази година пълна болнична атестация, здравното заведение в Казанлък е върнало изгубеното си преди 10 години право да обучава медицински специалисти. Сега имаме възможност да обучаваме в 8 от фундаменталните за медицината специалности, като запазваме на медицинския ни персонал и основна наша мисия, каза управителят на болницата д-р Кети Маналова-Владкова.

Два тира с болнични електрически легла, шкафчета, матраци и друго болнично оборудване получи днес Многопрофилната болница за активно лечение в Казанлък. Дарението е от основаната през 1994 година Фондация „Помощ и Подкрепа“ към Малтийския орден в Швейцария и се предоставя със съдействието на Посолството на република България в Берн. Болницата в Казанлък е втората болница в България, която получава дарение от Малтийския орден. Миналата година софийска болница е била подпомогната също от този орден.

УЧИЛИЩЕН ЗВЪНЕЦ

Общо 50 маломерни и 12 слети паралелки на ученици от 1 до 12 клас ще има в училищата на територията на община Казанлък.

Маломерни паралелки през новата учебна година ще има дори и в най-голямото училище на територията на община Казанлък - СОУ „Екзарх Антим Първи“, където ще се дофинансират две маломерни паралелки след 9-ти клас. Маломерни паралелки в Казанлък ще има и в училищата „Никола Вапцаров“, „Кулата“, „Мати България“, „Паисий Хилендарски“.

725 са първокласниците в община Казанлък, 8283 е общият брой на учениците в местните училища. Книжка с приказки на Ангел Каралийчев и стихове на Ула Милева получиха като подарък от Община Казанлък първолаците. Обезпечени с горива за новия отоплителен сезон са учебните и детски заведения в общината, според заместник-кмета на Казанлък Лилия Цонкова. На първи етап от Националния доверителен екофонд са одобрени и два проекта за енергийна ефективност за две основни училища в Казанлък - „Паисий Хилендарски“ и „Кулата“.

Кметът Галина Стоянова: ...ТОЗИ УРОК СИ СТРУВАШЕ

Благодарихте на хората, че не са Ви оставили сама. Преди време изразихте надежда, че се надявате самотата Ви да е само 4 години. Кой Ви изостави през тези 4 години?

- По-скоро бих казала, че някоя се отказала. Но се отказала онези, които не повярваха, че можем да променим съществено облика на нашата община, като я направим почиста, по-подредена, по-приятна за живеене. Мисля, че след 4 години те загубиха от това.

Кое беше повече през тези 4 години? Самотата, приятелите, предателите, враговете, съюзниците или имаше от всичко?

- Не гледам на хората, които имат различно мнение от моето, като на врагове. По-скоро биха могли да бъдат опоненти. В никакъв случай не мога да кажа, че имам врагове. Има една максима, че всеки, който се е опитал да изправи един лош човек, е станал лош. Не можеш да промениш хората около себе си, нито можеш да искаш от тях максимално одобрение. По-скоро трябва да бъдеш себе си и да върваш в целите, които си поставяш и да ги постигаш. Всички, които вървят с теб и подкрепят това, което правиш, са твоите съмишленици, приятели. Онези, които имат различно от твоето мнение, те са твоят коректив. Всички са полезни. И докато не престанем да се гледаме като врагове, дори за дребните неща, само защото някой не е съгласен с нещо, което мислим да правим, обществото ни няма да става по-добро. Затова, когато си общественик и се очаква от теб да си пример, трябва да се отнасяш с голямо уважение към инакомислещите и да не искаш да ги променяш. Трябва да търсиш винаги коректив в себе си и да си убеден, да върваш в това, което правиш. Те или ще приемат това, което правиш, или ще продължат да са твой коректив. Не смятам обаче, че това е враждебна среда.

Не смятам, че враговете са онези, които пречат за развитието.

Просто хората се осъзнават по различно време, но всеки мисли, че е прав за себе си и това трябва да се уважава.

Кое за Вас е най-ценното от мандата Ви?

- Най-ценното е да разбереш, че можеш да си полезен. И това е добро. Да разбереш, че можеш да си полезен с всички качества, които си изградил като характер. Да разбереш, че си полезен на другите хора, на хората около теб, е удовлетворение.

Какво дава едно такова осъзнаване? Сила, кураж, самочувствие, удовлетворение?

- По-скоро дава увереност и вяра в собствените сили и в това, че човек може да бъде полезен на хората. Вярвам, че подхождат към хората, изобщо към света, трябва да е добронамерен. Вярвам, че

доброто се връща.

Кой страх остана отпреди 4 години?

- Може да се каже, че все още се страхувам от паяци.

Отвѣд мандата:

Голямата битка...

Тя е за хората, които приемат себе си като революционери. Мисля, че не вода битка, нито със себе си, нито с обществото. Правя това, което са ми възложили хората и за което са ми дали доверието си. Това не е битка, а задължение да си свършиш добре работата.

Малката победа...

Победители сме всеки ден, когато денят завърши добре и имаме поне по един разказ, с който да привлечем вниманието на близките си. И, ако те ни прегърнат или поощрят, значи сме имали победа през деня.

Провалът. Или неуспехът...

Животът е низ от пешеходни пътеки. Редуват се черното с бялото. Един успял човек, независимо в какво качество, трябва да си дава сметка, че най-добрите и ценни решения са идвали след неуспехите, които е преживял. Неуспехите са възможности.

Успехът...

...е радостта от живота.

Приятели, врагове, съмишленици...

Те са тези, които карат човек истински да живее.

Има ли име злото...

Зло?! Аз вярвам в доброто.

Книгата, която дава сили и упование...

Аз съм вярващ човек. В най-трудните си моменти или когато си почивам, чета беседите на Петър Дънов. Всичко, което ни е завещал Учителят, може да се изрази в една дума - Любов. Ако живеем с нея и можем да разберем в пълнота, че любовта е във всичко. Нашият стремеж трябва да е само това: да обичаме и да ни обичат, тогава светът ще е съвършен. Няма по-голямо нещастие от това да видиш любовта и да я нямаш. Да не я почувстваш и да не я преживееш.

Как изглеждат Вашите 4 години с една дума?

- Не са малко време. Не се събират в една дума. Реализирах много проекти, беше си една голяма работа. Много работа, много труд. За този период се промениха много неща, не само в нашия град, но и във всяко място, до което сме се опитали да се докоснем и да го направим по-добро. В личен план имам абсолвентка.

Защо се притеснявате да кажете просто: справихме се?

- Защото справихме се можем да кажем на 26 октомври, ако сме получили доверието на хората. Тогава ще имаме правото да кажем това. Сега е времето за равностетка. И

още веднъж ще се обърнем назад за 4 години да видим какво ще разкажем на хората за това време.

Амбициите?

- Най-голямата е да наредим Казанлък на картата на България сред най-успелите градове. Дотук се състезавахме да забележат Казанлък, да го оценят и да бъдем наравно заедно с големите градове. Ще кажа само, че от 265 общини в състезанието „Кмет на годината“, 36 общини получиха номинации за успели общини. От тях 12 в категорията до 20 хиляди жители и още 12 - до 50 хиляди жители. Казанлък се състезава в категорията над 50 хиляди жители, тоест с големите общини. Наградата, която полу-

чихме, наистина е за усиления, които положихме. Оттук нататък

Амбицията е да се състезаваме с големите, с успешните общини.

И трябва да го направим разумно и умно, така че всички казанлъчани да спечели от това.

На кой успех се радвате най-много?

- Най-много се радвам, когато някой равностоен мой колега направи оценка на община Казанлък за тези 4 години. В последните дни кметът на Велико Търново ме поздравил с получената последна награда и ми каза, че докато бил директор на търговското им дружество, занимаващо се с туризъм, са заобикаляли Казанлък. Изглеждал им сив, неугоден и куп други неща. Сега, по думите му, сме техни конкуренти и хубавото е, че във взаимното ни партньорство по отношение на културно-историческото ни наследство, туризма, работим екипно. Едно такова съизмерване и признание е наистина удовлетворяващо.

Кое е най-важното за успеха? Почтеността, упоритостта, конюнктурата, амбицията, съюзниците?

- Да върваш в себе си и възможностите си. Това е най-важното за всеки човешки успех. Без вяра не можеш да тръгнеш наникъде. Всичко е важно, но най-първо е нужна вяра, че целта, която си

поставил в този момент, е правилна и това е времето, в което трябва да направиш това.

Кое повече „Не“ и кое никога повече „Да“?

- Предпочитам равновесието в природата. Все пак съм зодия Везни.

Кои са големите въпроси пред Казанлък оттук нататък?

- Няколко са отправните посоки. Няма как да се сбъркат от който и да е кмет на Казанлък. Радвам се, че с моя екип ги зададохме. Първо: **следващият програмнен период, 2016 - 2020 година**, е за кодиран за община Казанлък като период, в който тя ще има възможност много бързо

- 4.9%. Надявам се икономическите условия тук, които се очертават и създават, да върнат и млади хора и отъвн, и от страната. Вече имаме такива случаи. И хората се чувстват добре.

Град със самочувствие или кмет със самочувствие. Какво оставяте сега?

- Не оставям никого и нищо. Продължавам напред. Надявам се, че съм върнала самочувствието на казанлъчани. Поне аз го усещам в тях. Мисля, че казанлъчани имат самочувствието, което им трябва, за да живеят тук, в тази долина.

Съмнявате ли се в успеха си?

- Вярвам в това, което аз и екипът ми можем да дадем за Казанлък и да направим за нашата община. Нямам съмнения, имам увереност.

Преди 2 години казахте, че не искате да Ви помнят, а да Ви вярват. Как изглеждат сега това уравнение?

- Предстои да разберем.

Мечтата на Галина Стоянова?

- Мечтата ми е да стана баба и да имам внуче.

Следващите 4 години?

- Моите съграждани ще изберат какви да бъдат те.

Имате ли златна рибка в домашния аквариум?

- Не. Нямам златна рибка. Рибките са едно занимание, което не отнема много време, но те имат интересно общество. Почивам си, като ги гледам в аквариума. Когато в него има златни рибки, не могат да съществуват по-дребните и по-малките, защото се борят с тях или ги изяждат понякога. В нашия аквариум има равновесие: има такива, които са търпими, и такива, които живеят в едно мирно общество.

И за нищо на света няма да си вземете златна рибка?

- Нямам нужда от златна рибка. Тези, които си имаме, са достатъчно красиви, игриви и щастливи да са в нашия аквариум.

Как да завършим това интервю?

- Хората не трябва да си мислят, че когато един човек е избран да бъде кмет, той е нещо повече от тях. Ще ми се с това интервю да съм била ясна, че нищо в моя живот и в мен не се е променило, за да имам самочувствието, че 4 години съм била в някакъв друг свят. Много съм щастлива, че живее живота си заедно с работата си и че да бъде кмет за мен е много важна и отговорна работа, която имам амбицията да свърша много добре. Така бих се отнасяла към всяка друга работа в моя живот, каквато и да е тя, оттук нататък.

Деляна Бобева
14 септември,
2015 година

ПЕТКО КЛИСУРОВ

Познатият и непознат художник от Казанлък

Корените. Родът на Петко Клисуров е от Клисура. След кърджалийските безчинства през 1802 г. семейството, заедно с други родственици, бяга оттам и се установява в Казанлък, слагайки началото на т. н. Новенска махала. Фамилията на бъдещия художник е Касъров, но в младежките си години той я променя на Клисуров - в чест на града, в който са

Рисува няколко жанрови композиции и натюрморти с цветя и плодове, които се възприемат много по-взторжено отколкото портретите му, в които той отстоява формираните си във Флоренция възглед, че изкуството трябва максимално точно да пресъздава онова, което очите виждат. Творбите му са изпълнени технически изключително професионал-

отношение към изучаването на натурата.

По този повод Чудомир си спомня: „Когато завършихме Академията... и се запитахме кой от професорите най-вече ни е научил да можем що-годе да рисуваме и да се развиваме системно и упорито, единодушно признавахме, че това е професор Клисуров“.

В спомените на Дечко Узу-

наречената „форма“. Натюрмортите на П. Клисуров са съчетани наистина от живи цветя и истински сребърни съсъди - но всичко това като картина е студено до смърт“.

Клисуров - творецът. Художникът-приложник твори в областта на живописата и приложното изкуство. През първото десетилетие на 20-ти век Петко Клисуров създава най-популярните си творби: „Над илюстрацията“ /1902/, „Децата на художника“ /1905/ и „Дръндар“ /1906/. Те провокират с естествеността си и са в типичния за поколението му битов жанр. През следващите години творчеството му е насочено към официалния портрет и натюрморт. Известни негови платна са: „Портрет на д-р Русев“, „Портрет на Русева“, „Люляци“, „Натюрморт“ (1921). Специалистите определят портретите му като „типични салонни изображения в жанра“, с характерна „преднамереност и аристократична студенина“. Заедно с Антон Митов, Иван Мърквичка, Иван Ангелов и Ярослав Вешин, Клисуров тървърждава спецификата на портретния жанр и битовата композиция. Поредицата от камерни по размер творби - цветя и композиции от плодове, които рисува най-често, разкри-

сандър Невски“ е копие на негова икона.

Нерадостна творческа съдба. След като напусна преподавателската си дейност в Академията през 1920 г., художникът се изолира от творчески живот в столицата. Натуралистичният подход и възгледите му за миси-

Натюрморт

ята на изкуството вече рязко са се разминали с художествените процеси в страната. Петко Клисуров умира на 13 май 1933 г. в София. Името му е сред имената на малцината позабравени следосвобожденски български художници, направил първите крачки в новото българско изкуство. Произведенията на Петко Клисуров притежават НХГ, СГХГ, градските галерии на Казанлък, Стара Загора, Пловдив. Синът му - проф. д-р Анастас Петков Клисуров (1894-1944), е известен български медик и художник-любител. През 2011 г. в Художествената галерия на Казанлък, заедно с два ранни непо-

Автопортрет

150 години от рождението на Петко Димитров Клисуров - художник-приложник и педагог, се навършват през 2015 г.

Роден е в Казанлък на 29 юни 1865 г.

Въпреки че името му не е достатъчно познато, с него са свързани първите стъпки на българското изобразително изкуство през 80-те и 90-те години на 19 век. Ярък представител на битовизма в изкуството след Освобождението. Известен е като най-педантичния професор в цялата история на Художествената академия. Негови ученици са били изтъкнати български художници, сред които Владимир Димитров-Майстора, Александър Милеников, Георги Машев, Бенчо Обрешков, Дечко Узунов, Чудомир, Иван Пенков.

Награждаван е многократно, вкл. и от Световното изложение в Париж през 1901 г. Умира на 13 май 1933 г.

корените на семейството му. Учи в Казанлък и завършва Пловдивската гимназия. За кратко е учител в Пазарджишкото село Ветрен, а след това и в Стара Загора. Мечтае да стане художник.

Мечтата. Тя е на път да се сбъдне, когато през 1884 г. получава от Румелийската дирекция на народното просвещение 400 лева, с които заминава да следва в Италия. Установява се във Флоренция. Една година се обучава в частното ателие на прочутия по онова време проф. Джузепе Чаранфи, след което три години учи в Кралската академия за изящни изкуства, където строгата дисциплина и ортодоксалното изискване за абсолютно точно копиране на натурата се утвърждава като негов основен възглед за изкуството. От тези години са съхранени няколко негови етюда с креда и възглед по „Давид“ на Микеланджело и картината „Бакхус“ на Джовани Сансовино. Талантът на младия българин е високо оценен: по време на следването си е удостоен с четири сребърни медала. Завършва академията през 1888 г. като изграден художник-натуралист.

В България. През следващото десетилетие след завръщането си Петко Клисуров, като повечето свои колеги, е гимназиален учител. Преподава рисуване в родния

Казанлък и в градовете Сливен, Варна, Пловдив и София. Създава портрети на свои близки, сред които „Жената на художника“ /1898/, както и един от най-психологически изразителните си портрети - собствения.

но, но са оценени в известна степен като студени и безжизнени, лишени от атмосфера и психологизъм.

С тези си произведения Петко Клисуров участва в първите български колективни изложби. През 1890 г. в Пловдивската библиотека подреждат изложба с негови картини и творби на Антон Митов. Представянето му на Пловдивското изложение през 1892 г. е удостоено със сребърен медал. Един от проектите му за килим е показан и награден на Световното изложение в Париж през 1901 г.

Преподавател в Академията. През 1899 г. Петко Клисуров е поканен за хоноруван преподавател в Рисувалното училище /бъдещата Художествена академия/ в София, така работи 9 години. От 1911-та до 1920-та година е редовен преподавател. И като педагог той строго се придържа към флорентинския акаде-

Акварел „Ябълки“

мичен принцип за максимална оптическа точност при рисуването. Педантизмът му в това отношение е пословичен. Студентите му, някои от които стават големи имена в изкуството, от една страна - не възприемат крайния консерватизъм на своя учител, но от друга - признават, че благодарение на него са формирали своето сериозно

нов Петко Клисуров, при когото започнал да се учи най-напред, е „голям педант“, който казал: „Защо си изместил стола? Виж зеницата на окото, малко

Децата на художника

вдясно трябва да мине - все едно един косъм, цепен на две“. „Моделът е на 4 метра, а той носи бинокъл, да видим точно къде са зениците“, спомня си Узунов, който в същото време признава: „И благодарение на това, че беше педант, ни научи много строго да рисуваме... научи ни да бъдем педанти в рисунката“.

По-безпощаден е Гео Милев, който пише: „И, естествено, не може да се очаква друг цъфтеж от българската живопис, когато всички поколения български художници са минали през школата на Петко Клисуров или Иван Ангелов, картините на които не са нищо друго, освен най-неловко, най-боязливо прерисуване на тъй

ват дългогодишното му пристрастие към натюрмортите. Участва в международни изложби в Белград и Сен Луи през 1904 г., в Брюксел през 1905 г. и в Лондон през 1907 г. Удостоен е с руските ордени „Станислав“ и „Свети Александър“ V степен. Петко Клисуров се изявява и в приложното изкуство. Той прави стъклописи в Синодалната палата в София, пострадала по време на бомбардировките през 1943 г. Мозайката „Исус Христос“ в храм-паметника „Св. Алек-

казвани етюда на Ненко Балкански, бе представен и непоказан портрет на Петко Клисуров. Творбите бяха възстановени от Стефан Аенски по проект за реставрация на произведенията на изобразителното изкуство „Казанлъшки художници“

Мария Рашкова

Използвани са: Енциклопедия на изобразителните изкуства в България, 1980; Мария Добрев, Художниците на Казанлък, 2013 г., публикации.

За връзка с редакторите на „Трибуна Арсенал“:
Деляна Бобева: 0882 98 70 13, e-mail: didab@abv.bg
Диана Рамналиева: 0882 98 70 14, e-mail: diana_ramnalieva@abv.bg
Мария Рашкова: 0882 98 70 12;
Първолята Петкова: 5 74 55